

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2025

Land van Ravensteinstraat 31

5402 EH Uden

tel. 06 4441 0007

e-mail: stichting@kinderenvandezon.org

www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Het jaar 2025 loopt ten einde en dat is altijd een mooi moment om jullie bij te praten over het reilen en zeilen van ons werk in dit afgelopen jaar. In Arequipa hebben in oktober de leerlingen van de naaiopleiding vol trots hun naaiopleiding voltooid en een van de leerlingen, Felipa, vertelt in deze nieuwsbrief wat deze vakopleiding haar en de andere leerlingen heeft gebracht. De kinderen van Hogar de Cristo hebben dit jaar genoten van hun reisje naar de zee, van de huiswerkbegeleiding, het spelen in hun speelpaleis en het knutselen in het handvaardigheidslokaal. En Ana Paola vertelt wat onze workshops voor haar betekenen.

In Ayacucho heeft weer een nieuwe groep jongeren bijna de vakopleiding tot kok, ober en barman afgerond. Voor veel leerlingen een zware weg, maar met een mooi resultaat. Een ex-leerling van de koksopleiding, Felix, deelt in een brief zijn wel en wee met jullie en de leerkrachten Eskarly en Marivel vertellen wat het werk voor Kinderen van de Zon voor hen betekent.

Veel leesplezier en bedankt voor jullie warme belangstelling, Marianne Schepers.

Mijn naam is Mery. Ik ben al vele jaren de handwerkjuf-frouw van de kinderen van Hogar de Cristo. Elke dag geniet ik van het knutselen met de kinderen van ons opvanghuis. Ook geniet ik samen met de kinderen van het maken van de kerstkaarten voor de donateurs. Dit jaar hebben we voor jullie een kaart gemaakt met daarop een afbeelding van de zon en de maan. De zon en de maan waren cruciaal voor de Inca's. Ze gebruikten waarnemingen van de zon om de tijd te meten voor landbouw, zoals het bepalen van het planten en oogsten. Volgens Inca-legendes zijn de zon en maan geboren op het Zonne-eiland en Maaneiland, die daardoor grote spirituele betekenis hebben. De maan symboliseert de donkere dagen voor de Kerst. Maar ook al is het nog zo donker, de zon komt altijd weer op en het wordt weer licht. Mede namens de kinderen wens ik jullie een Feliz Navidad en ik hoop dat de zon ook schijnt in jullie leven, zoals jullie die laten schijnen voor onze kinderen.

Een warme groet, Mery.

Terugblik op 2025

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het jaar loopt weer ten einde, een jaar waarin we met veel dankbaarheid terugkijken op al het moois dat op ons pad is gekomen. Dit is de tijd van het jaar waarin we genieten van vandaag, dromen over morgen en ons gisteren herinneren: warme herinneringen over de prachtige steun die we ook dit jaar weer van jullie mochten ontvangen, waardoor wij ons mooie werk konden voortzetten.

Dankzij jullie steun kunnen onze Peruaanse leerkrachten er voor de kinderen en moeders zijn en kunnen we nieuwe projecten creëren.

Dankzij jullie hebben de kinderen deze warme veilige plek waar ze eten krijgen, onderwijs en workshops; waar ze zich kunnen uitleven, kunnen spelen en kind kunnen zijn in een veilige omgeving; gelukkig kunnen zijn; waar ze worden opgevangen en begeleid door volwassenen die ze kunnen vertrouwen en waar ze een veilige band mee kunnen opbouwen.

Dankzij jullie steun kan Kinderen van de Zon haar projecten voortzetten en kunnen we blijven nadenken over de toekomst van al die kinderen en jongeren die onze steun zo dringend nodig hebben.

En dankzij jullie steun kunnen wij dromen over morgen, want alleen dankzij jullie hulp worden onze dromen werkelijkheid. Jullie geven ons de kracht en de energie die we nodig hebben om vooruit te komen en waardoor we niet alleen ons werk maar ook onze kinderen en onszelf verder kunnen ontwikkelen.

Het einde van het jaar is noch een einde, noch een begin, maar een voortzetting. Een nieuw jaar staat

voor de deur, een nieuw begin met nieuwe hoop. Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Dit levert het gunstigste belastingvoordeel op. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt. Zonder iemand tekort te willen doen, benoem ik een paar bijzondere donaties, die we dit jaar hebben ontvangen. Ontroerend zijn de donaties van lieve mensen, die bij een speciale gelegenheid geen persoonlijke cadeautjes maar een donatie voor Kinderen van de Zon hebben gevraagd. Het is hartverwarmend dat mensen voor hun overlijden de wens uitspreken bij hun uitvaart i.p.v. bloemen een donatie voor onze Peruaanse snottebellekes te willen. Het raakt me dat zij hierdoor met het einde van hun leven een nieuw leven schenken aan kansarme jongeren, een nieuwe toekomst. En dankzij mooie giften kunnen we onze kinderen dagelijks een warme maaltijd en een kerstmaal bieden. Dat wordt beslist weer een Zalig Kerstfeest voor de kinderen.

Ook dit jaar liepen de leerlingen van Basisschool 't Mulderke weer een sponsorloop, zodat wij met hun steun onderwijs kunnen bieden aan de kansarme Peruaanse kinderen van onze projecten. En kregen we weer mooie donaties van een tweedehandskledingzaak. Dankzij een mooie donatie konden we een groep leerlingen in Arequipa weer een naaiopleiding bieden en wat zijn we trots dat alle leerlingen na afloop een baan hebben! Ook hebben we weer een groep straatjongeren een vakopleiding tot kok, ober en barman kunnen bieden. Darwin en Claudia Nilda zijn intens dankbaar voor de kans die jullie hen bieden om te studeren en de meisjes van Restaurando Esperanza genieten wekelijks van hun danslessen en

workshops. Daarbij is het geweldig dat onze notaris ons geholpen heeft met het actualiseren van onze statuten. En fijn dat ik regelmatig het levensverhaal van onze kinderen mag delen tijdens speciale gelegenheden. Dit zijn voor ons allemaal prachtige geschenkjes uit de hemel! We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook trots op de warme samenwerking met Flor en Frédérique en de Peruaanse teams. In deze nieuwsbrief lezen jullie de bijzondere verhalen van onze Peruaanse collega's in het veld. Zij zetten zich met hart en ziel in om de wereld van onze Peruaanse kinderen, jongeren en gezinnen een stukje mooier te maken. Tevens delen onze leerlingen hun ervaringen met jullie. We danken jullie uit de grond van ons hart en met jullie onmisbare steun zien we het nieuwe jaar vol vertrouwen tegemoet.

Verhaal van José David (leerling Hogar de Cristo)

Hola, mijn naam is José David en ik ben 7 jaar. Ik woon samen met mijn mama, die Maritza heet. Mijn papa heet Juan en die zie ik tijdens de vakantie. Mijn moeder werkt heel veel, want ze poetst in een restaurant. Elke dag vertrekken we samen om 07.00. Zij gaat dan naar haar werk en ik ga naar school. Eerst woonden we in een heel klein kamertje in Quequena, heel ver van Arequipa af. Maar nu huren we een kamertje in een huis dicht bij het centrum. Het is heel klein, maar wel dicht bij mijn school en het werk van mijn mama. Vaak hebben we geen geld en dan gaat mijn mama tot 's avonds heel laat eten verkopen op het Plaza de Armas. Ze houdt heel veel van me, geeft me omhelzingen en ik houd ook veel van haar, omdat ze heel mooi en lief is. Ik heb een oudere zus van 19 jaar die bij mijn tante woont. Ik zou niet graag bij hen wonen, want ze maken mijn

moeder aan het huilen en helpen haar niet. Mijn zus komt maar weinig bij ons op bezoek en dat is goed zo. Ik ben een gelukkig kindje, want ik ben graag bij mijn mama. Ik ga ook graag naar het opvanghuis, want daar helpen ze mij bij het maken van mijn huiswerk en kan ik met mijn vriendjes spelen. Als ik mijn huiswerk af heb leg ik graag puzzels en speel ik met auto's. En we krijgen elke dag eten. Ik vind het eten dat ze ons geven wel goed, maar soms zou ik willen dat ze andere dingen klaarmaken. Mijn favoriete eten is pasta en ook kippensoep met vermicelli. Iets wat ik niet echt lekker vind, is broccoli, maar de leraren zeggen dat het voedzaam is, dus eet ik het toch maar op om sterk te worden. En ik zou graag willen dat het elke dag kerstmis was, want dan krijgen we een toetje en dat vind ik heel lekker. Als ik nog groter ben wil ik dokter worden om zieke mensen beter te maken. En mijn droom is om samen met mijn papa en mama naar het strand te gaan, maar dat kan niet, want ze zijn gescheiden.

Ook wil ik nog vertellen dat alle kinderen van het opvanghuis gratis naar de kermis in de stad mochten. Ik ook. Maar Jade was heel bang en ze huilde. Ik was helemaal niet bang en toen heb ik Jade getroost en haar de hele dag vastgehouden. Dat vond ze fijn en toen was ze niet meer bang en ik ook niet. Daag van José.

Bedankbrief van Señora Felipa (afgestudeerd leerling naaiopleiding)

Mijn naam is Felipa en ik ben geboren in Yunguyo. Nadat mijn moeder al twee baby's verloren had, raakte ze na een verkrachting zwanger van mij. Mijn vader heeft nooit voor mij gezorgd. Toen mijn moeder zeven maanden zwanger was, brachten ze haar naar een afgelegen boerderij buiten het dorp met de bedoeling mij weg te geven.

Maar er brak een storm uit in de regio; door de stijgende rivier konden ze hun plan niet uitvoeren. Zo werd ik, na zeven maanden, te vroeg geboren in het ziekenhuis. Niemand wilde voor mij zorgen. Toen mijn grootmoeder stierf, kwam ik onder de hoede van mijn oom en tante. Ondanks de armoede overleefde ik. Ik groeide op terwijl mijn moeder ver weg was, in de overtuiging dat dit het beste voor mij was. Maar na verloop van tijd begon het misbruik. Mijn oom sloeg me en liet me als klein meisje in mijn eentje voor meer dan 100 schapen en koeien zorgen, waardoor ik niet naar school ging. Het ergste was dat iedereen in het dorp wist wat er met mij gebeurde, maar niemand deed iets. Toch was dat huis voor mij mijn thuis; mijn tante was de enige 'moeder' die ik kende, met haar stilzwijgen en tegenstrijdigheden.

Op een dag kwam mijn moeder mij opzoeken en een buurvrouw maakte haar verwijten, omdat ze mij destijds had verlaten. Ze dacht dat er voor mij gezorgd werd, maar toen ze erachter kwam hoe slecht ik al die jaren door mijn oom en tante was behandeld, raakte ze van streek en wilde ze mij redden. Toen werd ik uiteindelijk uit het huis gehaald. Ik herinner me dat ondanks de mishandelingen, dat dit mijn thuis was en mijn tante mijn 'moeder' en het me pijn deed om van haar gescheiden te worden. Ik keek naar de zon door het raam en dacht: "Zal mijn tante me komen halen?" Na verloop van tijd hoorde ik dat mijn afwezigheid haar ziek had gemaakt en dat idee deed me meer pijn dan welke klap dan ook.

Daarna regelde de familie het huwelijk van mijn moeder met een oudere man uit het dorp, een man zonder familie, die 'Papito Antonio' werd genoemd. Ze lieten mij achter bij zijn familie. Ik werkte al op jonge leeftijd bij een tankstation,

waar ik jerrycans benzine telde. Ik kon niet lezen, maar ik kon wel tellen. Daarna verhuisde ik met hen naar Lima, waar mijn stiefvader een kruidenierswinkeltje had. Toen ik 18 jaar was namen ze me mee naar Arequipa. Ze vroegen me of ik in Lima wilde blijven of met hen mee wilde gaan; ik koos ervoor om mee te gaan. Mijn papa Antonio was erg goed voor me en hield meer van me dan mijn moeder ooit gedaan heeft. Hij was al oud, dus werkte ik als huishoudelijke hulp om hem te onderhouden, want toen ik klein was had hij mijn leven veranderd. Naast mijn werk volgde ik avondonderwijs en rondde de middelbare school af.

Ik kreeg een baan in Camaná, waar ik de vader van mijn kinderen ontmoette. We trouwden in het geheim en ik was gelukkig, totdat ik ontdekte dat hij nog een ander gezin met acht kinderen had. Ik voelde dat mijn wereld instortte, maar mijn kinderen gaven me de kracht om te scheiden en verder te gaan. Er was een moment dat ik eraan dacht om op te geven, maar bij het zien van hun gezichtjes zag ik dat ik door moest gaan. Na verloop van tijd stierf mijn vader, daarna mijn moeder, en ik voelde een enorme leegte. Soms denk ik dat als ik de vader van mijn kinderen had vergeven, ons leven er nu anders uit zou hebben gezien. Maar hij is inmiddels overleden en ik heb hem niet kunnen vergeven. Mijn biologische vader is ook al jaren geleden overleden; ik heb hem één keer gezien toen ik klein was, maar hij heeft me nooit 'dochter' genoemd. Pas toen hij stierf, noemde hij voor het eerst mijn naam.

Iemand in de wijk vertelde me over de naaiopleiding van Kinderen van de Zon bij Hogar de Cristo in Arequipa. Tot mijn grote geluk werd ik aangenomen en ontdekte vrolijkheid, liefde, garen en

stoffen, die een nieuw leven voor me weefden. Ik vond hier een familie waarmee ik kon lachen, praten en delen. Hier leerde ik eindelijk mezelf opnieuw kennen. Vanaf de eerste dag werd ik met veel warmte ontvangen. In het begin had ik geen kennis van naaien, maar met toewijding en doorzettingsvermogen leerde ik de naaimachine bedienen. Dankzij het geduld, de liefde en toewijding van de naailerares Anita leerde ik zonnehoeden, T-shirts, blouses, truien en pyjama's maken. Ik maakte zelfs tijdens de naaiopleiding al kledingstukken voor de verkoop, met behulp van een geleende naaimachine. Mijn volgende doel is om van mijn verdiensten te sparen voor de aanschaf van een Lock machine, een essentieel hulpmiddel om mijn werk te verbeteren en verder te groeien. Tijdens mijn vakopleiding heb ik een mooie vriendschap opgebouwd met de medeleerlingen. We steunden elkaar, deelden ervaringen en leerden van elkaar. Dit is de mooiste tijd van mijn leven geweest, omdat ik me gelukkig, welkom en gewaardeerd voelde, alsof ik weer een kind was.

Na een heel jaar hard werken, kwam op 10 oktober jl. voor ons het einde van de naaiopleiding in zicht. Het was voor ons allen een heel ander jaar dan voorheen. Niet altijd een gemakkelijk jaar, maar tegelijkertijd ook een heel bijzonder jaar. Door deel te nemen aan deze naaiopleiding kregen wij de kans om een nieuwe leerervaring op te doen, die ons in staat stelde ons leven en manier van denken te veranderen en om nieuwe doelen te stellen. Het was tijdens de diploma-uitreiking hartverwarmend om te zien hoe één onze groep in de loop van het jaar was geworden. Met tranen van geluk in onze ogen en heel zelfverzekerdheid showden we onze zelfgemaakte kleding en deelden we ons levensverhaal met de genodigden. Maar bovenal overheerste onze trots dat wij als

eerste in onze familie een echte opleiding hebben voltooid, we nu in het bezit zijn van een diploma en allen een betaalde baan hebben, zoals:

Felipa Jiménez Alfaro

Ik ben een naaiatelier aan huis begonnen en mijn tante, die bij mij inwoont en door mij verzorgd wordt, heeft me gesteund bij de aankoop van een naaimachine.

Yanet Marisol Sánchez Pari

Yanet is samen met Rosa een naaiatelier gestart en zij geven aan hiervan nu al een bron van inkomsten te hebben. Ze maken T-shirts, omdat hier een markt voor is. Vanwege haar goede resultaten heeft zij ook een deeltijdbaai aangeboden gekregen in het naaiatelier van het opvanghuis. Samen met Rosa en Rosemary volgt Yanet een cursus over Reparatie en Onderhoud van naaimachines, zodat ze niet meer afhankelijk zijn van een reparateur.

Julia Chañi Medina

Ook Julia is op bestelling kleding gaan maken en doet verstelwerk aan huis, zodat ze haar kinderen niet meer hele dagen alleen hoeft te laten om spulletjes te verkopen op straat.

Rosa Dominga Huacarpuma Quispe

Dankzij deze vakopleiding heeft Rosa nu een bron van inkomsten en is zij, door samen met Yanet een naaiatelier te openen, financieel onafhankelijk geworden en kan zij haar gezin onderhouden. Rosa en Yanet hebben al stof gekocht om T-shirts voor de verkoop te maken voor leerlingen die een militaire opleiding volgen.

Maritza Victoria Díaz Saire

Maritza heeft een baan gekregen als lerares

handvaardigheid en ook zij gaat haar inkomsten aanvullen met het naaien van kleding aan huis.

Hilda Maritza Ceballos

Zij heeft een baan aangeboden gekregen om als naaierares naailessen te gaan geven bij het instituut CETPRO.

Angélica Condori Pequeña

Angélica toonde tijdens de naaiopleiding een groot verantwoordelijkheidsgevoel en feeling voor het vak. Ze is een toegewijde vrouw en leerling. Vanwege haar goede kwaliteiten heeft men haar een baan aangeboden in het naaiatelier.

Marta Sofía Quispe Yanque

Marta heeft tijdens haar naaiopleiding al een vaste clientèle opgebouwd. Zij maakt thuis T-shirts en kleding voor de verkoop. Marta wil graag een Lockmachine aanschaffen om haar productie uit te breiden en de kwaliteit van haar kledingstukken te verbeteren. Daarnaast wil zij haar borduurvaardigheden verder ontwikkelen om haar aanbod te verbreden en zich op de lokale markt te positioneren.

Rosemary Paredes de Briceño

Zij gaat zich vooral richten op repareren en vervangen van kleding.

Mede namens alle leerlingen dank ik jullie voor jullie onvoorwaardelijke steun en het vertrouwen dat jullie in ons getoond hebben. Ik ben God enorm dankbaar dat ik Marianne en het werk van Kinderen van de Zon heb mogen ontmoeten, een plek waar ik niet alleen een beroep heb geleerd, maar ook motivatie, hoop en een nieuwe kans heb gevonden om vooruit te komen. Jullie steun is van fundamenteel belang geweest voor mijn

persoonlijke en professionele groei. Ik zie de toekomst met vertrouwen tegemoet.
Muchas gracias, Felipa.

Verslag van het reisje naar de zee

(door Maria Elena, leerling Hogar de Cristo)

Mijn naam is María Elena Batállanos Huamani, ik ben 11 jaar oud en ik keek enorm uit naar ons reisje naar de zee. Juf Lupe vertelde ons dat we om half acht 's ochtends bij het opvanghuis moesten zijn, omdat de bus ons om acht uur zou ophalen. We mochten niet te laat komen, want die bus zou niet op ons wachten. Ik heb de nacht voor de reis slecht geslapen; ik was er zo zenuwachtig voor. We zouden een paar dagen wegblijven en het was de eerste keer dat ik op reis zou gaan zonder mijn tantes. Omdat ik wist dat ik vroeg bij het opvanghuis moest zijn om de bus niet te missen, stond ik 's ochtends heel vroeg op. Ik had mijn rugzak klaar staan met mijn kleren, mijn lunchtrommel, mijn bestek, bekers en alles wat ik nodig had voor het strand. Dus vertrokken we stipt om zeven uur met mijn neven, nichtjes en tantes van huis, zodat we niet te laat zouden komen.

We kwamen stipt om half acht aan bij het opvanghuis en er waren al andere kinderen. We waren allemaal nerveus en bezorgd over de reis en vroegen steeds hoe laat het was om te kijken of de bus er al was. Om kwart voor acht vroegen de leraren de moeders en oudere kinderen om ons te helpen onze spullen in de bus te dragen. We hadden heel wat mee te nemen. Toen we eenmaal op onze plaatsen zaten, begon de reis. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik naar de zee ging en ik kon niet ophouden met vragen aan de andere meisjes wat we zouden zien of doen. Na een hele lange reis kwamen we aan in het vakantiehuis in Punta de Camaná. Eerst hielpen we met het

uitladen van onze spullen en daarna brachten de rofesoras ons naar onze kamers. Ik moest een kamer delen met mijn neefjes en nichtjes. We vonden het heel spannend, want er was een badkamer en douche speciaal voor ons, iets wat we thuis niet hebben.

Dezelfde dag dat we aankwamen, gingen we naar het strand. We bleven daar tot bijna zonsondergang in het water. In het begin voelde het koud aan, maar na een tijdje raakte ik eraan gewend. De volgende dag, na het ontbijt, gingen we meteen naar het strand. Ons vakantiehuis lag direct aan de zee, dus we lagen zo in het water. We speelden bijna de hele dag in de zee en op het strand. Toen we terugkwamen in het vakantiehuis, kleedden we ons om en namen de leraren ons mee voor een wandeling om de omgeving te verkennen. Die avond gingen we hamburgers eten. Ik had nog nooit zo'n hamburger gegeten, want die krijgen we thuis niet. Op de derde dag gingen we al heel vroeg langs het strand wandelen om zwerfafval op te ruimen. We droegen allemaal een rugzak, die de leerlingen van de naaiopleiding voor ons hadden gemaakt. Tijdens het wandelen verzamelden we heel veel afval op het strand en stopten dat in onze rugzakken, zodat we het later in een vuilnisbak konden gooien.

Tijdens de wandeling vonden we ook veel takken. Profesora Flor vertelde dat de rivier, door de regenval in de bergen, veel takken de zee in had gespoeld en dat de zee ze vervolgens weer op het strand had gespoeld. De juf zei dat we takken moesten verzamelen, zodat we die avond een kampvuur konden maken. Ik vond het een heel leuk idee, dus ik droeg zoveel mogelijk takken in mijn armen. Toen ik bij onze tent aankwam,

gooide ik de takken op de brandstapel en rende meteen de zee in om af te koelen.

Die avond maakten we een kampvuur van de takken die we hadden verzameld en we deden een talentenjacht. Mijn groep en ik dansten, maar we wonnen niet; een andere groep deed het beter. Op de laatste dag gingen we 's ochtends naar het zwembad. Dat was ook heel fijn. Er waren drie baden en twee waterglijbanen. Ik ging in het kleine bad omdat ik bang was voor het grote. Daarna ging ik van het ene bad naar het andere en we deden zwemwedstrijden met de andere meisjes. Ik vond het geweldig. Nadat we het zwembad hadden verlaten, gingen we terug naar het vakantiehuis om ons om te kleden en terug te keren naar Arequipa.

Ik heb genoten van de reis met de kinderen van Hogar de Cristo. Ik heb me enorm vermaakt. We hebben in het zand gespeeld en ik hoop er ooit nog eens terug te komen samen met mijn moeder. Maar dat zal wel moeilijk zijn, want die woont heel ver weg van Arequipa, wel 20 uur met de bus. Een van mijn favoriete dingen was 's avonds

wandelen en hamburgers eten. Die waren heerlijk. Deze reis heeft een plekje in mijn hart en daar ben ik heel blij mee. Maar wat ik wel jammer vind is dat dingen die niet fijn zijn altijd lang duren en dingen die heel fijn zijn zo kort zijn. ¡Gracias! van *María Elena*.

Verhaaltje van Gabriel

(leerling Hogar de Cristo)

Hallo mensen ver weg, ik heet Gabriel en samen met mijn broertje Ramses ga ik iedere dag naar het opvanghuis. Ik was wel vaak verdrietig, omdat mijn moeder plotseling bij ons is weggegaan. Onze zus zorgt nu voor ons, maar de andere kinderen zeggen wel dat mijn zus ons beter moet wassen, omdat we stinken en dat vind ik niet fijn, want we hebben geen water. In het spelletjeslokaal spelen we leuke spelletjes en dat vind ik heel fijn. Mijn broertje Ramses is dan altijd onze papa. Ramses speelt dan een dronken papa, die alleen maar in zijn stoel ligt te slapen, net als mijn mama deed toen ze nog thuis woonde. Gisteren huilde Gabriel, omdat onze broer tegen hem had gezegd: "Je bent nergens goed voor." Profesora Consuelo heeft Gabriel getroost en toen was hij niet meer verdrietig. Nu is mijn moeder weer teruggekomen en woon ik weer bij haar en laat mijn broer ons met rust. Ik had mijn moeder al wel zo'n honderd weken niet meer gezien en ik ben nu heel gelukkig. Misschien komt mama ook een keertje mee naar ons opvanghuis en dan mag ze met mij en Ramses meespelen en ik denk dat mama dan ook gelukkig wordt. Daaaaaag!

Brief van Felix

(afgestudeerd leerling koksopleiding)

Lieve donateurs,

Hallo, mijn naam is Felix, en het is alweer enige tijd geleden dat ik jullie een brief heb geschreven.

In die brief schreef ik dat ik mijn verhaal niet deelde met de intentie om jullie iets te vragen, maar vanuit de hoop dat mochten jullie je ooit afvragen of jullie hulp verschil heeft gemaakt, het antwoord 'ja' is, en dat het dit blijft doen. Maar ik moet jullie bekennen dat ik deze woorden vandaag schrijf met mijn hart in mijn hand, wel in de hoop dat iemand mijn verhaal hoort en me door deze moeilijke tijd heen kan helpen.

Helaas had ik geen onbezorgde jeugd. Al van jongs af aan had ik problemen met mijn ogen en ik kon niet in de buurt van mijn moeder opgroeien, omdat ze vanwege haar werk op het land lange tijden ver van huis was. En mijn vader heeft ons in de steek gelaten toen ik nog klein was. Later kreeg ik een stiefvader die me psychisch heeft beschadigd en mijn familie met een enorme schuld heeft achtergelaten. Ondanks alles heb ik altijd geprobeerd hoopvol te blijven en door te gaan.

Dankzij de steun van Kinderen van de Zon kon ik enkele jaren geleden een vakopleiding tot kok, ober en barman volgen. Eindelijk had ik een beroep en een baan waar ik heel gelukkig van werd, omdat ik hierdoor een financiële bijdrage aan ons gezin kon leveren. Maar mijn geluk was van korte duur, want mijn ogen gingen hard achteruit, waardoor ik niet meer als kok in de keuken kon werken. Een paar jaar geleden gaf het leven me een nieuwe kans dankzij Marianne en haar stichting Kinderen van de Zon, die me hielp bij de aankoop van mijn sclerale lenzen. Ik heb keratoconus, een ziekte die het hoornvlies vervormt en progressief gezichtsverlies veroorzaakt. Lange tijd leefde ik in een constante mist, waarin ik stemmen, vormen en lichten herkende. Maar de gezichten, de details en de letters ontgingen me. En daarmee ook de

momenten, de kansen en vaak ook de hoop. Het was alsof ik achter beslagen glas zat en ik kon niet, net als anderen, overal aan deelnemen.

Vanaf het moment dat ik mijn sclerale lenzen kreeg veranderde mijn leven totaal en sindsdien was elke dag een geschenk, dat ik koesterde met een heel blij hart. Die lenzen gaven me niet alleen mijn zicht terug, maar ook mijn vreugde en mijn levenslust. Ik ontdekte zulke simpele dingen, die voor anderen misschien onbelangrijk lijken, maar voor mij was het een wonder: de contouren van een blad zien bewegen in de wind, de ware kleuren van een zonsondergang, het gezicht van een dierbaar persoon zien als hij naar me lachte. Ik kon een verkeersbord op straat lezen zonder om hulp te vragen! Het was geweldig. Ook op het werk veranderde mijn leven, want ik kon mijn werk als kok weer doen. Ik voelde me zelfverzekerder, ik deed weer mee en ik voelde me nuttig en gewaardeerd. Ik had niet alleen mijn zicht teruggekregen, maar ook mijn waardigheid.

Dankzij deze speciale lenzen kon ik de wereld met helderheid en hoop zien en dat opende deuren voor mij om enkele maanden als kok in Nederland in een restaurant te komen werken, iets wat ik nooit had durven dromen. Hier in Nederland had ik het geluk een vriendelijke familie te ontmoeten die me hartelijk verwelkomde. De eigenaars van het restaurant hebben me vanaf dag één heel goed behandeld en wat vond ik het fijn dat Marianne me kwam opzoeken! Maar mijn geluk was van korte duur. Hier in Nederland merkte ik dat ik dat mijn zicht weer hard achteruitging en de eigenaars van het restaurant brachten me naar een oogarts in Heerlen, waar ik een onderzoek onderging. Daar kreeg ik heel slecht nieuws: ik heb dringend een hoornvliestransplantatie aan mijn linkeroog

nodig, want anders is dat oog niet meer te redden. De kosten van de operatie zijn erg hoog, en omdat ik ver van mijn land ben, zonder mijn dierbaren en met beperkte middelen, is het voor mij onmogelijk om dat bedrag alleen op te brengen. Mijn familie in Peru werkt om te overleven; ze zijn arm, en hoewel ze me hun liefde en emotionele steun geven, kunnen ze me financieel niet helpen.

Ik ben al meerdere dagen bezig met deze brief. Ik heb hem geschreven, gewist, herschreven, geprobeerd hem korter te maken, maar ik wil jullie toch laten weten hoe wanhopig ik ben. Zeker nu ik weet hoe mooi het leven is als ik wel zie. Ik zie geen toekomst, ik zie geen uitweg. Ik weet dat het zwaar klinkt, maar eenzaamheid en depressie brengen je tot donkere gedachten. Daarom vraag ik jullie, uit de grond van mijn hart en in mijn wanhoop, om hulp. Elke bijdrage, hoe klein ook, of zelfs maar het delen van mijn verhaal, kan mijn leven veranderen en me een nieuwe kans geven om te blijven zien en dromen. Ik ben jullie allemaal eeuwig dankbaar. En ik wil dat jullie weten dat in het land van mijn hart ieder van jullie een plekje heeft. Ik dank jullie uit de grond van mijn hart dat jullie even de tijd hebben genomen om mijn verhaal te lezen. Jouw steun kan betekenen dat ik weer het licht zie, nieuwe hoop krijg en blijf vechten voor mijn toekomst.

Dank jullie wel! Een warme groet: *Felix*

Levensverhaal Eskarly *(kleuterjuf Mama Alice)*

Hallo, mijn naam is Eskarly Huamani Caycho. Ik ben 45 jaar geleden geboren in Lima en ben de tweede van drie kinderen. Mijn vader is metseelaar; ik zeg dit omdat hij tot op de dag van vandaag nog steeds klusjes doet. Mijn moeder werkte

als schoonmaakster. Mijn ouders hadden geen opleiding, maar droomden ervan dat hun dochters professionals zouden worden. Ik zeg dochters omdat mijn oudere broer een verstandelijke beperking heeft en hij mijn vader hielp met zijn werk.

Vanaf mijn kindertijd moesten mijn zus en ik drie kwartier met de bus naar school reizen, maar voor school gingen we naar een opvang van Fransicannen, waar ze ons een ontbijt en lunch gaven. Ze steunden alleen gezinnen met een laag inkomen en we kregen zes jaar lang hun hulp. Ik heb daar een deel van mijn jeugd doorgebracht, waar ik heel goed behandeld werd. Ik vond het een veilige plek, waar ik mezelf kon zijn en met mijn vriendjes kon spelen. Soms werden we op het matje geroepen als we ondeugend waren, maar dat gebeurde altijd met respect en genegenheid. Het eten was erg gezond en ook al vond ik sommige dingen niet lekker, toch at ik het op. Wat ik het allerleukst vond waren Kerstmis en Driekoningen, want op die dagen kregen we een cadeautje en deden we activiteiten. Net als elk kind was ik dol op de cadeautjes, des te meer omdat we thuis geen speelgoed of kleren kregen. Ik was er zo gelukkig en ik zal altijd dankbaar zijn voor alles wat ze deden voor alle kansarme jongens en meisjes zoals ik. Tot op de dag van vandaag droom ik er af en toe van dat ik daar ben en ik heb mezelf beloofd dat als ik ooit de kans krijg om deze organisatie te helpen, ik dat zal doen.

Toen ik in Ayacucho kwam wonen kreeg ik de kans om bij de ONG Mama Alice te gaan werken, een organisatie die met steun van Kinderen van de Zon kansarme kinderen een beter leven geeft. De herinneringen aan mijn eigen tijd in een opvanghuis deden mij besluiten hier te gaan werken, want dit was mijn kans om iets terug te doen en

deze kinderen aandacht en liefde te geven. Ik heb een gezin gesticht met mijn man, op wie ik al jaren verliefd was. We hebben drie kinderen: een zoon van 16, een dochter van 13 en een dochter van 7. Ze zijn opgegroeid bij Mama Alice en weten hoe mijn werk eruitziet. Soms gaan ze met me mee om kleine activiteiten voor de jongere kinderen voor te bereiden.

Ik heb een opleiding tot onderwijzeres gevolgd en werk al 16 jaar met 4- en 5-jarigen. Voor mij zijn ze het meest waardevol, omdat ze als sponzen zijn, alles absorberen wat ik ze leer, en ze bezorgen me altijd een glimlach op mijn gezicht en helpen me mijn problemen te vergeten. Mijn werk bestaat uit het versterken en ontwikkelen van hun fijne en grove motoriek en kennis door middel van spel, zodat ze klaar zijn voor de basisschool. Daarnaast doen we activiteiten die concentratie, creativiteit, expressie en socialisatie bevorderen. Dit jaar had ik in totaal 57 kinderen in mijn lokaal, verdeeld over twee groepen. Elk kind is anders. Ook zijn er kinderen met autisme en ADHD, wat niet makkelijk is om mee te werken. Maar ondanks de uitdagingen hebben we activiteiten bedacht waaraan ook zij kunnen deelnemen en we zien bij hen een positieve vooruitgang. De kleintjes zijn erg expressief en vertellen je ook zonder woorden iets over hun leven, waardoor je ze beter leert kennen. Bijvoorbeeld een verdrietig gezicht, zoals dat van Jhosmel, omdat er thuis geen eten is of wanneer zijn ouders hem uitschelden. Een angstig gezicht, zoals toen Madeley zich moest laten vaccineren en huilend wegrende. Of een blij gezicht, zoals wanneer Jesús ons vertelt dat zijn verjaardag eraan komt en dat hij hoopt dat zijn moeder dit jaar wel een taart voor hem kan kopen. En Airton, die tijdens het spel 'Schattenjacht' spootaan was verdwenen. We dachten dat hij naar de

we was, dus gingen we hem zoeken, maar daar was hij niet. Plotseling zagen we iets tussen het maïs bewegen; het was Airton, die het maïsveld was ingegaan en met een maïskolf in zijn handje met een stralend gezicht riep dat hij de schat had gevonden.

Voor de kinderen zijn Vaderdag en Kerstmis de meest trieste feestdagen. Veel kinderen wonen niet bij hun vader en kunnen hem het door hen gemaakte knutselwerkje niet geven, of kunnen niet Kerstmis met hun familie doorbrengen. De afwezigheid van hun vaders is voor de kinderen duidelijk merkbaar, zoals bij Elmer en Anival en hun vier broers. Op Vaderdag keken we naar een film van "Patos", een film over het belang van familie. De jongens kwamen samen met een volwassen man, straalden en bleven de hand van de man tijdens de hele film vasthouden. Ze zeiden vol trots: "Dit is mijn vader." Ik was verrast, want ik had hem nog nooit gezien. Dagen later vroeg ik ze: "Hoe heet jullie vader?" Heel zachtjes fluisterde ze zijn naam, maar zeiden dat het niet hun vader was en dat hij al het huis uit was. Blijkbaar was deze nieuwe partner van hun moeder inmiddels alweer vertrokken, waardoor de kinderen met een gebroken hart achterbleven. Hij had hen goed behandeld, er was nooit een vaderfiguur in huis geweest en uit de brede glimlach op hun gezichtjes zag ik dat dit het beste was wat hen ooit was overkomen. Dankzij de steun van lieve donateurs kunnen we de kinderen deze steun geven. Kerstmis is erg belangrijk voor ons, omdat het staat voor eenheid, delen en vrede. Als leerkracht is voor mij het mooiste cadeau de genegenheid, waardering en knuffels van de kinderen, hen horen zeggen: "Profesora, ik hou zo veel van je", en de voldoening om thuis te komen en te denken: "Ja, ik heb het gedaan!" Het jaar afsluiten en de successen bij de

kinderen zien, zoals onzekere of agressieve kinderen die deze problemen overwinnen; kinderen die delen, spelen en socialiseren; of kinderen die leermoeilijkheden hadden, van wie velen nu op de goede weg zijn; dat alles geeft me voldoening en innerlijke rust. Voor mij is dat Kerstmis: anderen liefhebben, waarden delen met de kinderen en hen leren dat geluk niet alleen draait om het krijgen van cadeaus (hoewel ze dit deel niet helemaal begrijpen) en materiële geschenken. Het belangrijkste is om er met vreugde en spiritualiteit van te genieten. Deze tijd van het jaar is heel bijzonder; we voeren het kerstverhaal op en dansen dan. Daarna delen we heerlijke warme chocolademelk en kerststol uit en geven we alle kinderen een cadeautje. Ik weet dat het voor velen van hen het enige lekkers en enige cadeau is dat ze zullen krijgen, omdat de meeste gezinnen hier geen geld voor hebben. Ik weet hoe het voelt om een cadeau te ontvangen, vooral een cadeau dat recht uit het hart komt, en ik voel dit ook bij hen als ik hun blijde gezichtjes zie en ze mij een dikke, dankbare knuffel geven.

Tot slot wil ik alle donateurs uit de grond van mijn hart bedanken. Jullie zijn mensen die we niet persoonlijk kennen, maar waar we groot respect en bewondering voor hebben. Met al jullie steun brengen jullie zoveel kinderen geluk. Mogen jullie deze Kerst veel zegeningen ontvangen, omringd zijn door jullie dierbaren en ik wens jullie toe dat 2026 jullie veel liefde, gezondheid en voorspoed brengt.

Bedankbrief Elizabeth (koksleerling Ayacucho)

Hallo, mijn naam is Elizabeth Lapa Vargas, ik ben 18 jaar oud en woon met mijn ouders in Yanama. Ik heb vier broers en vier zussen, van wie ik de

oudste ben. We leven in extreme armoede, in een klein huis met maar één slaapkamer voor het hele gezin, zonder enige vorm van privacy. Toen ik klein was, was ik altijd close met mijn moeder en wilde ik niet van haar gescheiden zijn. Met de geboorte van mijn zusje Apolonia veranderde alles, omdat ze altijd ziek is. Hierdoor ging en gaat alle aandacht naar haar en bleef ik vaak alleen achter. Mijn zusje heeft de aandoening Osteogenesis imperfecta. Dit is een genetische aandoening waardoor zij heel breekbare botten heeft. Men noemt het ook wel de "broze botten ziekte"; ze is een glazen kind. Ik denk met grote droefheid terug aan mijn jeugd. Ik was verlegen en vond het moeilijk om vrienden te maken met andere kinderen. Mijn lerares was zwanger en viel in slaap in de klas. Toen ik het de directrice vertelde, werd ze heel boos op me. Ze zei dat ik niet goed was in de klas, dat ik dom was. Dat alles raakte me diep en ik heb nog steeds onzekerheden.

Mijn moeder had geen tijd voor mij, omdat mijn zus botbreuk na botbreuk kreeg. Mijn moeder richtte al haar aandacht op haar en lieten me achter bij een tante bij wie ik niet gelukkig was en zonder het te beseffen, begon ik mezelf te verliezen. Ik had het gevoel dat niemand om me gaf, ik wilde niet meer leven en ik wist niet met wie ik over al die pijn moest praten. Ik wilde het vaak aan mijn ouders vertellen, maar ik wilde ze geen schuldgevoelens bezorgen of ze nog meer zorgen geven. Lange tijd heb ik gezwegen over het feit dat mijn stiefbroer me misbruikte als mijn moeder lange tijd met mijn zus in het ziekenhuis in Lima verbleef. Zelfs tot op de dag van vandaag weten mijn ouders hier niets van. Als ik bij mijn vader logeerde, aten we wat er op tafel kwam. Hij bereidde alleen gefrituurd eten. Ik kwam veel aan en dat maakte me nog onzekerder, omdat mijn

klasgenoten me altijd uitlachten om mijn uiterlijk, zelfs om de moedervlek op mijn neus. Vanaf die dag leerde ik het te verbergen met make-up. Toen ik naar de middelbare school ging kwam ik wat los, maar toen begon de pandemie en zat ik thuis vast. Ik dacht dat dit fijn zou zijn, maar elke dag waren er problemen met mijn ouders. Vaak wilde ik mezelf pijn doen, mezelf snijden, zodat ik die pijn van binnen niet meer voelde. Ik viel af, en toen begon mijn moeder zich zorgen om me te maken. Toen kwam ik weer aan. Mijn moeder was blij, maar van binnen voelde ik me gebroken, met zoveel dingen aan mijn hoofd, en ik kon niets zeggen uit angst anderen pijn te doen. Toen de pandemie voorbij was, was het erg moeilijk om vrienden te maken. Ik droeg een mondkapje zodat mensen niet met me konden praten, en ik wilde ook niet dat mijn klasgenoten me zagen. Ik voelde mij erg moe en had geen energie meer.

De dagen verstreken, mijn zus kreeg weer een botbreuk, we hadden veel geldproblemen en daarom besloot ik niet naar eindexamenfeestjes van de middelbare school te gaan. Mijn ouders hadden al genoeg aan hun hoofd met mijn zus, en ik wilde hen niet tot last zijn. Ik ging wel mee op het afscheidsreisje van de middelbare school, maar om de kosten te drukken ging ik op het land werken. Ik denk nog steeds met plezier terug aan die reis. Toen ik klaar was met de middelbare school, wilde ik een naaiopleiding gaan doen. Ik hou echt van kunst; ik vind het leuk om verhalen te bedenken, tekeningen te maken, dat maakt me rustig. Maar dat kon niet, want mijn zus kreeg weer een botbreuk en omdat er geen geld was, ging ik om het gezin te onderhouden in Lima werken. Maar de eigenaar betaalde mijn loon niet uit. Ik bracht mijn verjaardag die keer alleen door en dat deed me veel pijn. Ik besloot terug naar huis

te gaan. Daar vertelde mijn moeder me dat de ONG Mama Alice een oproep had geplaatst voor inschrijving voor een koksopleiding en dat die gratis was. Ik twijfelde geen moment. Ik ging op de boerderij werken, ook al was ik nog zo moe. Ik spaarde wat geld en zei: "Ik ga!"

Wat heb ik dit jaar tijdens deze vakopleiding veel geleerd! Ik heb niet alleen een vak geleerd, maar ik heb ook mezelf beter leren kennen en waarderen. Ik leer meer van mezelf te houden. Koken helpt me enorm te helen. Met behulp van de maatschappelijk werkster Ana en psychologe Liz heb ik geleerd grenzen aan te geven, ik heb meer zelfvertrouwen gekregen en mijn sociale vaardigheden verbeterd. We hebben niet alleen gerechten leren maken van de Peruaanse keuken, maar ook van andere werelddelen, zoals de Aziatische-, Italiaanse- en Franse keuken. Tijdens de praktijkles leerden we allerlei soorten dressings en soepen bereiden. De chef-koks leerden ons alles over persoonlijke hygiëne en hygiëne in de keuken. We hebben menukaarten leren maken en de prijzen van gerechten leren berekenen. Tijdens de lessen Barman leerden we koffiezetten en presenteren, cocktails maken zoals onze Peruaanse Pisco Sour en alles over welke wijn bij welk gerecht hoort. Ook hebben we andere restaurants bezocht in Ayacucho, met als doel dat wij als leerlingen het reilen en zeilen in het restaurant moesten observeren en evalueren: de aandacht voor de gasten, het opmaken van de gerechten en drankjes en de hygiëne in het restaurant, zoals de keuken en het toilet. Nooit heb ik met deze blik hiernaar gekeken, ik beschouwde het altijd als normaal als een restaurant niet schoon was. Hierdoor kan ik nu mijn eigen werk in een restaurant professioneler aanpakken en mijn aandacht richting een gast verbeteren.

Eind deze maand loopt onze vakopleiding ten einde. Het is een emotionele maand, aan de ene kant voel ik de blijheid en trots dat ik deze opleiding heb volbracht. Maar aan de andere kant voel ik een diepe droefheid, omdat ik weet dat we nooit meer op deze wijze allemaal samen zullen zijn. In de afgelopen negen maanden hebben we banden van kameraadschap, vertrouwen, vriendschap en broederschap gesmeed, die werkelijk uniek zijn. De hele groep heeft een sterke verbondenheid met het werk van Kinderen van de Zon en Mama Alice gevoeld. Elke dag die we hier samen doorbrachten, was een kans om samen te leren en te groeien, niet alleen in culinaire vaardigheden, maar ook als mens. Ik hoop dit gevoel de rest van mijn leven vast te houden, want als ik een ding hier geleerd heb, is dat ik het niet alleen hoeft te doen. Deze nieuwe Elizabeth heeft de plek ingenomen van de oude Elizabeth en ik weet dat ik het ga redden. Ik ben Marianne, Kinderen van de Zon en het team van ONG Mama Alice intens dankbaar voor de kans die men mij geboden heeft. ¡Gracias!

Mag ik me even voorstellen.....

(door Marivel, leerkracht Individueel onderwijs)

Met veel liefde schrijf ik deze brief over de ervaringen die ik heb opgedaan in mijn persoonlijke leven en tijdens mijn 25-jarige loopbaan als lerares. Allereerst wens ik jullie als donateurs, die het mogelijk maken om de dromen van de meest kwetsbare kinderen en jongeren van de wijk Yanama in Ayacucho te verwezenlijken, een vrolijk kerstfeest. Ook wil ik jullie bedanken voor jullie steun voor het persoonlijke-, gezins-, sociale- en educatieve welzijn van alle Peruaanse kinderen van Kinderen van de Zon. Namens het team en de kinderen wil ik jullie duizendmaal bedanken voor jullie steun aan de mensen in mijn land. Ik ben jullie eeuwig dankbaar. Onze huidige regering

doet helaas niets aan het verbeteren van de levenskwaliteit van de toekomstige generaties en ik schaam me om te zeggen dat ze alleen maar hun eigen zakken vullen en de rijke sociale klasse verdedigen, maar niets doen voor de arme mensen van mijn geliefde land Peru.

Ik ben Marivel, ik ben 50 jaar oud, heb 3 kinderen waarvan mijn enige zoon het syndroom van Down heeft. Ik ben een lerares in hart en nieren, die heel veel van haar vak houdt. Al als klein meisje droomde ik ervan om een goede lerares te worden, omdat ik een geweldige leerkracht had, Teresa, die me inspireerde om net zo te worden als zij. Ze gaf ons met liefde en toewijding les en we leerden liedjes, gedichten, acteren en ze maakte zelfs midden in de les een toetje voor ons klaar. Ik herinner me dat ze me in haar huis 's middags les gaf om deel te nemen aan een wiskunde- en spellingwedstrijd, om te concurreren met de andere scholen; ze maakte broodjes kaas voor me klaar en ze had een vijgenboom waar ik in mocht klimmen om ze te plukken en in een mand mee naar huis te nemen. Ik denk met weemoed terug aan die mooie jaren. Ik herinner me haar vrolijkheid, ik heb haar nooit boos gezien. Een warm gevoel, dat onvergetelijke sporen in mijn hart heeft achtergelaten. Dit voorbeeld van mijn lerares inspireerde me om net zo'n lerares als zij te worden. Na jaren op een middelbare school gewerkt te hebben, werk ik inmiddels al bijna 20 jaar bij Mama Alice en ook dat is een onvergetelijke ervaring. Ik werk al die jaren in de armste gebieden van Ayacucho, waar ik van zeer dichtbij veel armoede en moeilijke situaties zie die de kinderen doormaken. Het raakt me altijd weer dat ze, ondanks alles, hoop in hun ogen hebben en vertrouwen stellen in ons. Ik geef alles wat ik heb als leerkracht en als mens om deze kinderen en jongeren te helpen en het vertrouwen

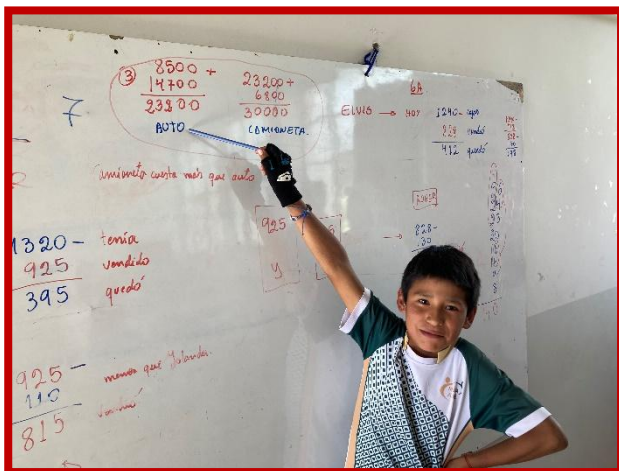
van hun ouders te winnen. Ik zie van dichtbij de vooruitgang, de frustraties, de successen, de mislukkingen en de moeilijke omstandigheden die het hen moeilijk maken om vooruit te komen. Ik heb de dood van jonge leerlingen gezien, die om het leven kwamen omdat ze het verkeerde pad kozen. Maar daar staan de prachtige successen tegenover, zoals jonge mensen die politieagent, verpleegkundige, ingenieur, marktkoopman, zakenman, apotheker, verloskundige, accountant of leraar zijn geworden. Wat ben ik dankbaar dat ik deel mag uitmaken van het succes van deze toekomstige generatie!

Ik hoop nog vele jaren les te mogen geven aan onze kinderen, rekening houdend met alle problemen waar zij tegenaan lopen, zoals het in de steek gelaten worden door hun ouders, het onbegrip van sommige leerkrachten met weinig geduld, de slechte economische situatie thuis, kindermishandeling en seksueel misbruik, onverschilligheid van de autoriteiten, enzovoort. Maar mijn hart ligt vooral bij de kinderen van het Individueel onderwijs. Deze kinderen streven er dagelijks naar om hun moeilijkheden te overwinnen.

Ze bereiken dit door veel inspanning en opoffering, maar wat zijn ze trots op hun prestaties als zij hun leerproblemen overwinnen! Ik herinner me een belangrijke gebeurtenis van een kind dat geen regels had, geen grenzen stelde en agressief, onbeheerst en altijd boos was. Ik verloor bijna mijn geduld, omdat hij niet luisterde naar wat ik zei. Hij krabde zelfs de handen van de psychologe open en vernielde de tas van de maatschappelijk werkster toen zij hem wilde knuffelen, omdat hij overstuur was. Bij nader onderzoek ontdekten we dat er thuis sprake was van huiselijk geweld, er was geen structuur in huis, vaak geen eten, fysiek

geweld door de leerkracht in zijn klas en niemand gaf hem ook maar een beetje genegenheid. We werkten met hem op basis van genegenheid en liefde en beetje bij beetje begonnen we hem les te geven, met hem te spelen, verhaaltjes voor te lezen, hem complimentjes te geven als hij iets goed gedaan had en zijn kleinste prestaties te waarderen. We probeerden duizend verschillende strategieën uit, omdat wij zijn enige optie waren, want niemand begreep hem. Beetje bij beetje nam zijn boosheid af en lukte het ons om hem te leren lezen en schrijven. En bovenal wonnen we zijn vertrouwen door genegenheid en geduld, het was moeilijk, maar het lukte ons.

Deze ervaring leerde mij, dat we als leerkrachten de moed nooit moeten verliezen. Helaas hebben hier in Peru veel leerkrachten geen geduld met en begrip voor de negatieve houding van probleemkinderen. Daarom is hun enige toevluchtsoord de leerkrachten met een echte roeping. Ik wil jullie oneindig bedanken voor jullie steun aan Kinderen van de Zon, omdat de kinderen dankzij deze steun de kans krijgen om hun persoonlijke- en educatieve omstandigheden te verbeteren en om de barrières van armoede waarin ze leven te overwinnen en te doorbreken. Elke Kerst dromen de kinderen ervan om dit feest als een echt gezin te vieren, omdat veel van onze kinderen uit gebroken gezinnen komen. Ze leven in grote armoede, alleen met hun mama en ondanks dat ze niets hebben om het kerstfeest te vieren, hebben ze toch altijd een lichtje van hoop in hun ogen en een glimlach op hun gezicht. Voor mij persoonlijk zijn zij mijn helden omdat ze me altijd verwelkomen met een knuffel, een glimlach, nieuwsgierigheid en kwinkslagen, ondanks de moeilijke situatie waarin ze leven. Ik hou heel veel van ze en draag

ze altijd in mijn hart. Namens alle kinderen wens ik jullie Vrede op Aarde.

Een warme omhelzing, *Marivel*

Verslag Ana Paola

(meisje Restaurando Esperanza)

Mijn naam is Ana Paola, ik ben 16 jaar oud en ik woon al sinds ik heel klein was in het opvanghuis Restaurando Esperanza, omdat mijn ouders niet voor me konden zorgen. Ik ga jullie iets vertellen over de workshops die we wekelijks van Zuster Flor, en ook van Zuster Marianne als zij in Peru is, krijgen, welke ik het leukst vond en wat ik ervan heb geleerd. Van alle workshops die we hebben gevolgd vond ik de Pomodoro-techniek het leukst. Het doel is om de concentratie te verbeteren, afleiding te minimaliseren en burn-out te voorkomen. Dit is een zeer effectieve studietechniek, die me heeft geholpen met mijn studie en examens.

De workshop Zelfstandig Leven heeft me ook geholpen een idee te krijgen van hoe het is om niet meer in Restaurando Esperanza te wonen en me een beetje voor te bereiden op de toekomst. Voor het eerst dacht ik na over hoe het zal zijn als ik het huis verlaat als ik 18 word. Ik had er nog niet over nagedacht dat het moment ooit komt dat ik het huis verlaat, ook al had ik al eerder meisjes zien vertrekken. In het begin, toen we hierover praatte, vond ik het een beetje eng, maar al pratend zag ik ook welke mooie dingen deze nieuwe fase met zich kan meebrengen. Het zette me aan het denken over mijn toekomst. De workshop financiële economie, met als onderwerp budgetteren, was ook interessant, omdat dit me helpt mijn geld zo te beheren dat ik niet blut raak. Ik begreep dat ik een lijstje moet maken van de dingen die ik nodig heb als ik ga winkelen; ik kan niet zomaar

impulsief dingen kopen, want dan ga ik failliet of krijg ik schulden. Ik vond de workshop over Verliefdheid ook leuk, omdat ik nu begrijp dat ik duidelijk moet zijn over wat ik van een partner verwacht en niet alles hoeft te accepteren wat een partner me wil opleggen en hij ook niet van mij; dat wil zeggen, ik moet geen 'giftige' man accepteren of zelf een 'giftig' persoon zijn. Dankzij deze workshops krijg ik een idee van hoe mijn leven eruit zal zien als ik dit huis verlaat. Zo hebben de workshops die we onlangs volgden over het beheren van creditcards en betaalpassen me geholpen te begrijpen dat ik voorzichtig moet zijn met hoe ik deze kaarten gebruik. Nu ik deze dingen heb geleerd, kan ik de wereld, of liever gezegd de maatschappij, vanuit een bewuster perspectief bekijken, dingen wat meer analyseren en voorzichtig handelen. Vroeger dacht ik dat dingen makkelijk waren, maar nu zie ik dat het anders is dan ik dacht. Er zijn zelfs dingen waar ik nog niet aan had gedacht. En zo leer ik iedere dag iets nieuws. Een vrolijke groet, *Ana Paola*.

Feliz Navidad van Maicon

(door Consuelo leerkracht Hogar de Cristo)

Als leerkracht van de Speeltheek voeren we jaarlijks met de kinderen het Kerstspel op. Vorig jaar zou de 3-jarige Beckan het kindje Jezus zijn, maar helaas was Beckan die dag ziek. Daarom vroeg ik of Maicon het kindje Jezus wilde zijn. Maicon is een heel schattig ondeugend jongetje, dat bijna nooit zijn bordje leeg eet. Het grappige was dat hij aan het einde van de Kerstviering heel trots naar me toe kwam en zei dat hij was gekozen om de rol van kindje Jezus te spelen; dat dit heel speciaal was en dat hij daarom in de toekomst altijd zijn bordje goed zal leeg eten en geen ondeugende dingen meer zal doen, omdat hij het kindje Jezus is geweest en zich dus ook voortaan altijd als een

écht kindje Jezus moet gedragen. Het was heel mooi om in zijn ogen zoveel vreugde en trots te zien. Mede namens Maicon en alle kinderen van ons opvanghuis wens ik jullie vanuit hun Speeltheek een Feliz Navidad en Próspero Año Nuevo.

Slotwoord Marianne

De donkere dagen voor Kerst, zo worden de laatste paar weken van december ook wel genoemd. Voor sommigen onder ons zijn deze dagen écht donker. Donker omdat je vrij recentelijk een dierbare hebt verloren. Pikkedonker omdat je je eenzaam of somber voelt. Maar deze dagen worden ook gezien als een tijd van rust, inkeer en gezelligheid door de winterse sfeer, waar veel mensen licht en warmte zoeken in hun huis en bij elkaar.

Symbolisch kan dit ook een tijd zijn om hoop te vinden te midden van tegenslagen, zoals de religieuze betekenis van Kerst, die het 'licht' in de duisternis vertegenwoordigt. Dat is wat jullie aan onze kinderen en gezinnen bieden, jullie maken met jullie steun hun leven lichter. En niet alleen het leven van onze Peruaanse kinderen en gezinnen, maar zeker ook dat van mij, want zonder jullie zouden wij ons werk niet kunnen doen. Dat zijn voor mij de belangrijkste lichtpuntjes, die maken dat ik tot op de dag vandaag mijn werk met hart en ziel in Peru doe.

Mede namens het Peruaanse team, de kinderen en het bestuur van Kinderen van de Zon wens ik jullie een Gelukkig Kerstfeest en een Zonnig Nieuwjaar. ¡Muchas gracias! *Marianne*.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

Stichting Kinderen van de Zon,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2026.

Marianne Schepers-van Weert